

Chöông 18

Anh Tình Sâu Nặng Vôỉ Hoà Ly

G

iữa khi thập phần nguy hiểm ấy, đột nhiên nước rút thật nhanh khiến Bạch Cương hết sức vui mừng, nhưng không hiểu sao có hiện tượng ấy. lát sau nước đã rút xuống dưới khoen sắt nơi chàng đứng, và chàng nghe trên vách sắt có tiếng kêu kèn kẹt... Rồi từ vách sắt phẳng lì tách ra một khung cửa...

Chàng chưa hết ngạc nhiên đã thấy bóng một nữ nhân áo hồng ló mặt nhìn vào hầm...

Nữ nhân ấy chính là Hồ Ly Cửu Vĩ Hồ Diễm Nương.

Thì ra Cửu Vĩ Hồ Diễm Nương cũng là một Đường Chủ của Thiên Long Bang nên mới biết cách mở cửa hồng Thủy Lao điều khiển nước rút để cứu Bạch Cương thoát chết.

Nàng nhoẻn miệng cười, đưa tay vẫy vẫy:

- Mau theo ta.

Bạch Cương thấy Cửu Vĩ Hồ Diễm Nương là một cô gái thuộc tà đạo, nhưng đã nhiều phen cứu chàng, giữa lúc thập tử nhất sinh này, nếu không có nàng thì chàng đã tiêu mạng sống. Tự nhiên Bạch Cương cảm thấy xúc động mạnh, trái tim xao xuyến, khí công bị phân tán làm chàng buông mình rơi xuống nước...

Bên ngoài đã nhìn thấy Cửu Vĩ Hồ Diễm Nương hoảng hốt phóng mình qua khung cửa sổ chụp lấy Bạch Cương lao vút ra khỏi Thủy Lao. Từ đó, nàng đưa Bạch Cương ra một khoản rừng vắng.

Đặt chàng trai xuống vạt cỏ êm mát, Cửu Vĩ Hồ Diễm Nương ân cần hỏi:

- Tiểu huynh đệ, người có bị thương không ?

Quá cảm động Bạch Cương lắc nhẹ đầu:

- Thư thư, thêm một lần nữa được thư thư cứu mạng, cả cuộc đời tiểu đệ chắc khó lòng đền đáp được ơn của thư thư...

Cửu Vĩ Hồ Diễm Nương thâm yêu Bạch Cương biết bao ngày, và nàng rất đau khổ thấy chàng không nhiệt tình đáp lại nhịp tim... Nay nghe Bạch Cương gọi mình bằng thư thư với giọng điệu êm đềm chưa từng thấy... Thì Cửu Vĩ Hồ Diễm Nương cũng rung động xao xuyến trong lòng.

Nàng nắm lấy tay Bạch Cương, run giọng bảo:

- Ta vốn biết thân phận và nguồn gốc của mình khó lòng hoà hợp với Bạch đệ, nhưng lúc nào ta cũng muốn sống chết vì đệ, nay được nghe những lời êm dịu của đệ với ta, dù có chết ta cũng mãn nguyện.

Đến được khu rừng này là Cửu Vĩ Hồ Diễm Nương đã đưa Bạch Cương qua một đường hầm ăn sâu dưới lòng đất.

Nàng trở tay về phía trước:

- Thế là bây giờ Hắc Mãng Đường lại ở phía trước mặt Bạch đệ. Muốn đi hay ở là tùy đệ thôi.

Bạch Cương bỗng nổi giận thét:

- Tiểu đệ không thể tha chết cho con rắn độc Quá Phiêu, giết nó còn là trừ hại cho cả thiên hạ.

Cửu Vĩ Hồ Diễm Nương mỉm cười:

- Vậy đệ cứ vào thanh toán nó, ta chờ đệ ở đây.

Cầm tức tràn đầy trong lòng, Bạch Cương trở khinh công phóng vèo vào Hắc Mãng Đường nhưng chẳng thấy bóng người nào nữa. Dường như khi chàng thoát khỏi Thủy Lao, Quá Phiêu đã được báo động, tất cả bọn người trong phân đàn đã bỏ đi đâu mất tiêu cả rồi.

Nổi cơn thịnh nộ, Bạch Cương đánh bên đông một chưởng, bên tây một chưởng, phá tan bành sảnh đường của Hắc Mãng.

Chợt nhớ tới Hà Thông còn chờ mình dưới dốc núi, liền chạy bay ra ngoài để xuống triền dốc.

Chàng thấy con đường dốc đầy dấu máu, nhưng không có tử thi mà cũng chẳng thấy Hà Thông và con ngựa đầu cả.

Vội lao tiếp trên khoản đường rừng, Bạch Cương chợt thấy bóng áo đỏ lướt qua bên kêu lên:

- Hồ thư thư...

Quả thật đó là Cửu Vĩ Hồ Diễm Nương.

Nàng đáp xuống bên cạnh chàng, Bạch Cương liền hỏi:

- Thư thư có thấy Hà Thông không ?

Cửu Vĩ Hồ Diễm Nương mỉm cười:

- Chờ đệ nhớ tới bạn, chắc bạn đã tiêu mạng rồi.

Bạch Cương nhìn cô gái:

- Vậy ra thư thư đã cứu Hà Thông ?

Nàng vui vẻ đáp:

- Khi ta mới đến đây đã thấy Hà Thông đánh nhau với bọn thuộc hạ của Hắc Mãng Đường. Bọn chúng vây kín Hà Thông, chàng ngốc huynh đệ ấy chắc sẽ lâm nguy, nên ta hét vang mấy tiếng, đuổi bọn thuộc hạ của Quá Phiêu lên núi, Hà Thông vẫn đòi xông vào Hắc Mãng Đường tìm Bạch đệ, ta sợ nguy hiểm cho hắn nên nói dối rằng Bạch Cương đã chạy ra tiểu trấn rồi, thế là Hà Thông cười tuấn mã phóng đi như bay, có lẽ bây giờ đã đi xa lắm rồi.

Nghe Cửu Vĩ Hồ Diễm Nương nói, Bạch Cương bật cười:

- Thư thư cũng nhanh trí đấy, nếu để Hà Thông vào Hắc Mãng Đường là hắn đã lâm nguy.

Hai người ngồi sánh vai thân mật trên một mỏm đá, Bạch Cương chợt hỏi:

- Thư thư hẳn biết rõ về tên họ pháp Khổng Lượng ?

Cửu Vĩ Hồ Diễm Nương gật đầu:

- Biết chứ, hắn rất xảo quyệt, có thể cải trang giống nhiều người để hành động. Đôi khi chính hắn ra tay mà mà có thể trút tội cho kẻ khác, nhưng Bạch đệ quan tâm đến hắn làm gì vậy ?

Đã tin tưởng Cửu Vĩ Hồ Diễm Nương nên Bạch Cương không e ngại gì nữa. Chàng bèn kể chuyện Tiêu Sở Quân bị bắt cóc bởi một tên mặt trắng, râu chũm bát, đội khăn nho sinh và mặc áo bào xanh, chính Quá Phiêu cũng xác nhận đó là Hộ Pháp Khổng Lượng.

Nhíu mày suy nghĩ, Cửu Vĩ Hồ Diễm Nương bỗng nói:

- Hình dáng thì đúng rồi, nhưng chẳng lẽ nào Hộ Pháp Khổng Lượng lại đích thân đi bắt một cô gái chưa rành về võ công như Tiêu Sở Quân. Nếu cần, hẳn có thể sai thiếu gì thuộc hạ ?

Câu nói của Cửu Vĩ Hồ Diễm Nương làm cho Bạch Cương phải phân vân, bởi nàng nói có lý, không lẽ một Hộ Pháp của Thiên Long Bang phải thân hành bắt các cô gái mồ côi đơn độc ?

Chàng nhăn trán, cảm thấy nhức đầu rồi lại bảo:

- Tiêu Sở Quân bị một người hình dạng như thế bắt đi, còn đánh Hà Thông một chưởng ngắt xỉu, không lẽ hẳn nhìn lầm ?

Đôi mắt của Cửu Vĩ Hồ Diễm Nương chột sáng lên. Nàng nói nhanh:

- Ta hiểu rồi, có thể Hộ Pháp Khổng Lượng có mối thù sâu cay với Tiêu Tinh Hồ, nên đích thân đến bắt Tiêu Sở Quân để tự mình tiêu diệt tuyệt dòng nhà họ Tiêu.

Bạch Cương giật mình kêu lên:

- Ôi, như thế thì Tiêu Sở Quân phải mạng vong rồi...

Vỗ nhẹ vào vai Bạch Cương, Cửu Vĩ Hồ Diễm Nương nói dịu dàng:

- Chưa hẳn đâu, nếu muốn giết ngay Tiêu Sở Quân thì Khổng Lượng đã hạ sát tại chỗ rất dễ dàng, nhưng hẳn lại vác nàng đi, như thế hẳn cố ý dùng Tiêu Sở Quân để bẫy thêm một người khác...

Nói tới đây, ánh mắt của Cửu Vĩ Hồ Diễm Nương lại liếc nhanh sang Bạch Cương một cái đầy ngụ ý.

Bạch Cương hiểu ngay. Chàng tức giận nói:

- Nếu Khổng Lượng cố ý dùng Tiêu Sở Quân để bẫy Bạch Cương này, thì tiểu đệ sẽ đi thẳng đến Quỷ Sơn giải thoát cho người em gái, xem Khổng Lượng đối đầu với tiểu đệ ra sao.

Cửu Vĩ Hồ Diễm Nương giật mình, khoác tay:

- Việc này không đơn giản như thế được. Hộ Pháp Khổng Lượng là kẻ mưu kế xảo quyệt đa đoan, Tổng đàn Thiên Long Bang lại được bố trí mai phục rất nguy hiểm, Bạch đệ nhất thời không thể xông thẳng vào đó được, chi bằng để ta về Tổng Đàn xem xét trước, nếu Tiêu Sở Quân thật sự trong tay Khổng Lượng thì ta sẽ tìm cách giải thoát cho nàng. Dù phải liều mạng với Hộ Pháp Khổng Lượng ta cũng chịu, chứ không muốn Bạch đệ bị tổn thương...

Ôi những lời nói chân tình của Cửu Vĩ Hồ Diễm Nương làm Bạch Cương rung động xao xuyến trong tim.

Tình yêu nồng nhiệt đã khiến nàng sẵn sàng hy sinh cả mạng sống vì chàng...

Ngập ngừng hồi hộp một lúc lâu Bạch Cương mới nói được:

- Thư thư để tiểu đệ chủ trương việc giải thoát Tiêu Sở Quân. Vì nếu thư thư trực tiếp nhúng tay, lỡ bại lộ không sợ đồng bọn xử tàn tệ với mình sao?

Xưa nay Cửu Vĩ Hồ Diễm Nương chưa nghe ai lo lắng đến an nguy của mình. Bây giờ nghe Bạch Cương ngỏ lời quan tâm thì nàng bồi hồi xúc động, trái tim đập nhanh.

Bỗng nàng bật cười:

- Tiểu đệ tưởng chúng nó tốt lành với ta lắm sao? Đã dám sống với bọn xấu thì phải biết rằng không đứa nào tốt với mình cả. Ta có ra mặt chống Thiên Thiên Độc Long thì bất quá cũng chỉ một mạng người. Tính mạng của mình đã bất cần, còn sợ gì nữa chứ?

Nhìn sắc diện buồn khổ của Cửu Vĩ Hồ Diễm Nương, Bạch Cương đoán biết nàng có tâm sự u ẩn nhưng không tiện hỏi, chàng chỉ nói những lời an ủi:

- Thư thư nên hết sức cẩn thận. Thư thư chưa ra khỏi Thiên Long Bang thì còn phải dung hoà với họ để giữ lấy tinh cảm.

Cửu Vĩ Hồ Diễm Nương lại cười chua chát:

- Ôi, chúng nó toàn là đồ gian tham, chỉ biết điều lợi. Đã nhiều phen ta sắp bị chúng hại rồi. Như gần đây chúng nó nghi ta ăn Chu Đăng Thuỷ Quả, ngờ luôn ta hái Bạch Mai Linh Quả. Nhờ Bạch đệ nhắc với Thất Tinh Mãng và Bạch Ngạt Hồ, nhận chính mình ăn trái Chu Đăng, ta mới được yên thân. Còn Bạch Mai Linh Quả ai chẳng biết Thiên Lai Ma Nữ đã hái cả ba trái.

Cửu Vĩ Hồ Diễm Nương còn muốn nói nữa, nhưng chợt nàng biến sắc mặt vỗ vào vai Bạch Cương:

- Nay, Bạch đệ hãy tiếp người kia dùm, ta đi đây.

Bạch Cương chưa hiểu ra chuyện gì thì Cửu Vĩ Hồ Diễm Nương đã phóng mình đi nhanh như luồng khói.

Nhìn về phía xa, Bạch Cương bỗng choá mắt bởi một luồng hào quang mang theo đạo kinh phong khủng khiếp.

“Âm” một tiếng rung chuyển núi, Bạch Cương vội bắn mình tung lên lách tránh kinh đạo...

Hoả quang thiêu rít một bên hông chàng.

Lượn trên không một vòng với tuyệt thức Hồng Nhạn Nghinh Phong trong Ngũ Cầm Chân Kinh, rồi buông nhẹ mình xuống mỏm đá.

Lúc đó, Bạch Cương mới nhìn thấy một lão bà tóc trắng, đang chống cây quái trượng đi tới.

Chiêu kinh phong vừa rồi là của bà điểm tới cách xa mấy mươi trượng mà sức mạnh kinh hồn, chứng tỏ bà là bậc tiền bối có chưởng pháp và công lực siêu việt.

Bạch Cương chưa biết bà lão là ai, cũng không biết bà với Cửu Vĩ Hồ Diễm Nương liên quan thế nào, chỉ mới tránh được một luồng kinh đạo của bà là chàng đã toát mồ hôi.

Thấy bà lão vẫn xăm xăm đi tới, gương mặt hầm hầm đầy sát khí, Bạch Cương vội vòng cả hai tay cung kính cúi đầu:

- Kính chào lão tiền bối.

Không ngờ sự cung kính của Bạch Cương dường như chỉ làm cho bà lão thêm tức giận.

Bà hét lớn:

- Tiểu tử lớn gan, người dám che chở cho con tiện tỳ kia để chống lại ta à?

“Bình, bình, bình...”

Cả một vùng lại rung chuyển, cây ngã đá bay vì chiêu trượng hàm chứa chưởng lực ngàn cân của lão bà.

Kinh đạo âm âm chuyển động dằng dặc như thân một bầy mãng xà nối tiếp xô tới...

Bạch Cương kêu lên:

- Lão bà...

Tiếng kêu chưa dứt thì kinh lực đã ập tới, ngân quang sáng rực, hoả hầu như chuyển núi dời non.

Cây quái trượng trên tay bà lão cứ múa vù vù. Từ đó những luồng áp khí và kinh đạo mãnh liệt tuôn ra liên miên bất tuyệt.

Xuất đạo giang hồ cũng đã khá lâu, Bạch Cương chưa từng thấy có nhân vật nào có nội lực kinh thiên động địa như thế.

Bạch Cương vội thét lớn:

- Xin tiền bối dùng tay.

Bà lão lại cười như điên dại khi thấy Bạch Cương tránh được mấy luồng kinh khí của mình.

Cất tiếng khàn khàn, bà lão gằn giọng:

- Hừm, Mai Phong Tuyết Lão ta đã hơn trăm năm chưa từng thấy kẻ nào lớn gan như tiểu tử. Người dám chặn kinh đạo của ta cho con Hồ Ly ấy thoát thân, đã che chở cho nó thì người phải thay nó lãnh lấy cái chết.

Vừa dứt lời, cây quái trượng đã múa lên, kinh phong cuốn dạy phía trước Bạch Cương như bão tố.

Nghe bà lão xưng danh, Bạch Cương mới biết bà chính là sư phụ của Hoàng Phủ Bích Hà.

Chàng muốn tỏ lòng cung kính lay chào, nhưng không kịp nữa, cây quái trượng hàm chứa kinh lực của bà liên tục đẩy tới những làn sóng tấn công dữ dội kinh hồn.

Buộc lòng Bạch Cương phải xuất một chiêu Hổ Phục Tầm Ma trong Ngũ Cầm Chân Kinh.

Một tiếng “âm” choáng óc, hai luồng kinh đạo chạm nhau toé lửa. Bóng hai đối thủ tách ra...

Khấp một vùng rung lên như địa chấn.

- o O o -